

LA CAMPANA DE GRACIA

A l'il·lustre
Poincaré

President de la
R. Francesa

**En sa visita
a Espanya**

**Visca la
República!**

EL CANT DE LA MARSELLESA

I

A l'arma, a l'arma, fills del poble,
el jorn de gloria ja ha arribat!
Pels tirans alça xusma innoble
sos penons enlloats en sang.

Oïu, oïu, com fer udola
l'esbart famèlic d'eixos llops.
El poble apura el fel a glops,
i encès de rabia el cor tremola.

A l'arma, ciutadans!
Alcem el somatent!
L'irat jovent
banyi ses mans
en sang de vils tirans.

Trocegi, coratjós,
el poble
son jou ignominiós.

II

Fills de la terra catalana,
abans morir que ésser esclaus!
Soni ja l'alarmant campana!
Morin ja els opressors malvats!

De nou a indigne vassallatge
vol enjunyir-nos bando astut.
Malhaja el poble si un minut
soporta, estúpid, tal ultratge!

A l'arma, ciutadans!
Alcem el somatent!
L'irat jovent
banyi ses mans
en sang de vils tirans.

A l'arma, a l'arma, fills del poble,
el jorn de gloria ja ha arribat!

III

Rompem l'inercia que'ns degrada!
El poble lliure és poble fort!
Llibertat, llibertat aimada,
en ton foc s'han templat ja els cors!

Baix tos penons cantar victoria
podrem al fi de greus faties,
i a l'espigar tos enemics
veuràn ton triomf i nostra gloria.

A l'arma, ciutadans!
Alcem el somatent!
L'irat jovent
banyi ses mans
en sang de vils tirans!
Avant el poble denodat!
Lluitem per nostra llibertat!
Avant el poble!
El jorn de gloria ja ha arribat!
Avant!

JOSEP A. CLAVÉ

En Poincaré a Madrid

aconteixement ja s'ha realitzat.
En Poincaré ja és a la Vila de
l'Os. L'han rebut solemniament;
però sembla que els adornaments
dels carrers no han passat de les
indispensables banderetes de
ilustrina i uns

escuts de cartró penjats ens els
sustentàculs dels cables dels
tramvys.

Els diaris de Madrid confessen
que'l decorat urbà era molt esquitit
i mesquitet. Lo que estava en
abundancia eren les forces armades.

En Poincaré devia pensar que a
Espanya ens cal més gent per a
assegurar la tranquil·litat d'un
visitant il·lustre, que per a guanyar
una batalla.

—En fi—devia dir-se ell,—quan
se'n té per una cosa, també se'n
deu tenir per a una altra.

I això és lo que tal volta volien
que pensés. Com que plovia i com
que'l Govern posava tants
obstacles a que'l públic vegés de
prop al President, els curiosos no
eren tants com els diaris asseguren
i com la rebaixa de trens promeïa.
Però no hi mancava tot l'element
oficial. I com a Madrid l'element
oficial és el tot, podem dir que
hi havia tot Madrid.

De l'estació, la comitiva se'n anà
a Palau, i a Palau, després de les
cerimonies de costum, Don Alfons
i M. Poincaré eixiren al balcó, i la
gent esclatà en grans aclamacions.

Els diaris fan constar que les
tropes, que estaven allí de parada,
aguantaven la pluja amb una
admirabilíssima disciplina. També
expliquen que M. Poincaré va tocar
la cara d'una princeseta. Les dues
coses són en veritat dignes
d'esmentar; la primera per lo
natural, i la segona per lo enteridora.

Després hi ha hagut altres
recepcions i altres cerimonies molt
llargues d'explicar, tant llargues
que, entre elles i la descripció dels
mobles, tapiços i altres objectes de
luxo que han posat a la cambra del
democràtic President, ompliríem
tota LA CAMPANA DE GRACIA.

En Poincaré, a hores d'ara, ja
deu haver assistit als toros i a
alguna sessió de cante jondo, i ja
deu haver fet ell, com a il·lustre
advocat que és, alguna frase
encomiàstica a la sang espanyola
i al valor espanyol.

Lo que no haurà vist, ni és fàcil
que ho vegi, és el veritable poble
espanyol, un poc desenganyat de
tot, i un poc enristit per la guerra
del Marroc, i un poc escamat per
les aliances. Tampoc sabrà mai que,
amb motiu de la seva vinguda, la
policia madrilenya agafa al primer
socialista que topa, que parli en
català, perquè això resulti un bonic
exemple de zel per un hoste que
governa en un país llibèrrim.

Per acabar, aquí và un detall
una mica simbòlic: les banderes
espanyoles, que entrellaçades amb
les franceses estaven en gran
profusió pels carrers i edificis
públics, especialment les de la
Puertá del Sol, diu que tenen el
roig tant pujat de to, que quasi
resulta morat. Algú troba que
aquest color és color eclesiàstic,
o color d'ull de vellut, dues coses
terriblement significatives en els
moments actuals.

El diable no faci que això no
siga un auguri de futures
contingencies per a nosaltres.

M. Poincaré s'embarcarà a
Cartagena, a bordo d'un acuirat
francès.

Per mor-de-Déu que no hi vagi
cap dels nostres acompanyar-lo!

X. X.

En les festes presidencials

OTHOM té dos països: el seu i
França. Així digué un poeta,
francès, naturalment.

Avui Espanya reb la visita de
la seva «altra» patria.

Està bé. Nosaltres, entusiastes
de França, per republicans i per
anti-religiosos, semblaria que hem
d'ésser els primers en associar-nos
a la general i afectada salutació
que [és avui el mot d'ordre de la
premsa oficiosa i noticiera, d'ordi-
nari tant conservativa, tant burgesa.—
Però no, no. Passa tot lo contrari.
Mentres, a l'hora que escric, el
govern fa esforços per a donar
brillantor a les festes presidencials;
mentres els orgues de l'opinió
cortisana aludeixen a possibles
unions íntimes amb la República
francesa, nosaltres restem frets i
reservats davant aqueixes
cerimonies, de les quals és
absenta la nostra ànima. I els
socialistes espanyols protesten en
vèu ben alta contra tot sentit
d'aliança, i fins contra la
significació mateixa de la persona
de M. Poincaré.

**

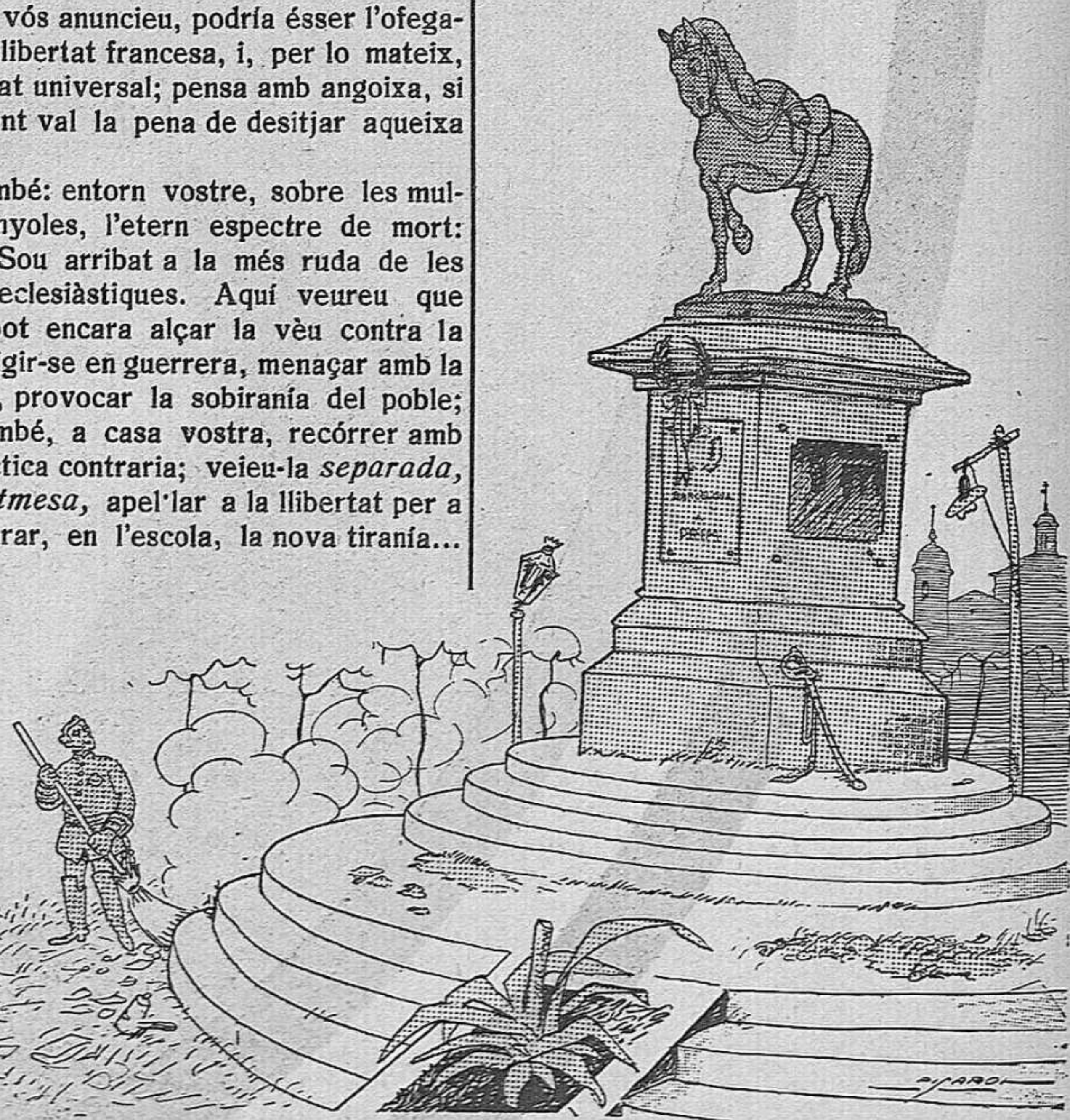
Ah! No, senyor President. Vós
no sou per a nosaltres el
representant del nostre país
espiritual. Vós sou en realitat
la representació d'una nova
onada reaccionària que és
vinguda a desvirtuar i entorpir
la magnífica evolució de la
França moderna, inclita
professora de llibertat. Podria
dir-se que l'Església vençuda i
el militarisme atuit han trobat
en la vostra persona el punt
inicial d'una revivalla; i quasi
sentim l'ansia d'una nova
affaire Dreyfus per a posar,
l'un enfront de l'altre, els dos
esperits, el de claretat i el de
tenebres. Nosaltres no reconeixem,
a través vós, la nostra França.
Podrà ésser que l'Espanya oficial
hi reconegui la seva; podrà ésser
que els grans d'Espanya deposin,
davant vós, llurs pergamins,
davant vos, hereu de Danton i
dels regicides de 1793; podrà ésser
que «La Marsellesa» soni en les
grades del Palau que construïren
a Madrid els monarques d'una
dinastia segada de mort pels
vostres ascendents; podrà ésser
que els carrers de Madrid se
cobreixin, al vostre pas, dels
arcs de triomf que corresponen
als Cèsars,—aquells propis carrers
on un dos de maig famós varen
ésser perseguits de mort els
soldats d'un Cèsar compatriota
vostre i sorgit de la mateixa
revolució;—podrà ésser, en fi,
que les dames madrilenyes
tinguin per a vos els

somriures que foren desdenys
contra la persona d'aquell rei
Amadeu qui veurà ungit de la
claror diabòlica de la Porta Pia,
i foren indiferències de menyspreu
contra la persona d'aquell bon M.
Loubet en qui veien tota la
santa desvergonya de l'obra
civilista i laica.— Però, entre
les senyores que us saludaran al
pas, hi mancarà la del poble,
poble germà del vostre, encara
tot sorprès, com un infant
pastoral i heroic, de la pròpia
energía mal desperfata... Aqueix
poble haurà vist en vostre front
una lluentor de l'oli sagrat de
Rheims, ungidor de monarques,
i no en vostre cap una forma
de berret frigi...

**

Mireu. Hi haurà aquí, al vostre
entorn, un poble que observa i
escorcolla les més ínfimes
manifestacions del vostre, per a
fer-se una patria ideal de refugi,
on consolar-se de les propies
amargors... ara aqueix poble se
troba tot angunios de pensar que
la França actual, *casi tant com
l'Alemanya*, pot ésser un perill
per a la llibertat; i aqueix poble
que en el cas d'una guerra
europea faria vots contra la
victoria de Germania perquè la
creuria el començament d'una
espantosa reacció, pensa avui
dolorosament que també el
triomf de França, de la França
que vós anuncieu, podria ésser
l'ofegament de la llibertat
francesa, i, per lo mateix, de la
llibertat universal; pensa amb
angoixa, si veritablement val la
pena de desitjar aqueixa
victoria...

Veieu també: entorn vostre,
sobre les multituds espanyoles,
l'etern espectre de mort: l'Església.
Sou arribat a la més ruda de
les fortalises eclesiàstiques. Aquí
veureu que l'Església pot encara
alçar la vèu contra la llibertat,
erigir-se en guerrera, menaçar
amb la guerra civil, provocar la
sobirania del poble; veieu-la
també, a casa vostra, recórrer
amb èxit a la tàctica contrària;
veieu-la *separada*, però no
sotmesa, apel·lar a la llibertat
per a millor preparar, en l'escola,
la nova tirania...

Diàleg «monumental»

EN PRIM.—He baixat, sabs?...
perquè veig que, si no'm netejo
jo el monument, no me'l netejarà
ningú.

EL CAVALL.—Fa bé, don Joan,
1, ja que té l'escombra als dits,
podria arribar-se a fer una altra
neteja que, si no la fa vostè,
tampoc la faràn els demés.

EL CRITERI DELS MOSSENS

—Tant mateix té ganes de vendre-la, aquesta mare-de-déu?
Vostè dirà!... Amb lo que me'n donen, me'n puc comprar una de nova...
i encara em sobraràn diners!...

—Senyor President, què us passa?
—Que porto els papèrs mullats!...

Col·loqui que, segons diuen, va sostenir el President amb un aixelabrat comte que ocupa un lloc preeminent:
—Què tal?... Us agrada Espanya?
—Pardon! Je ne comprend pas.
—Vull dir si la nostra terra la trobeu fòrça com çà.
—Ah, sí!... Le ciel, les madames, les rues, les fleurs, le vi, la Porte del Sol, le Prado...
—tut m'apar bocú jolí.
—Llàstima que, per no haver-hi prou temps, amb aquest traspals, no poguem també oferir-vos les deus festes nacionals.
—Deux?

—Sí: una cursa de «toros» pel Belmonté i els Gallés i una sessió ben moguda del Congrés dels Deputés.

Oh, la vinguda aquí d'en Poincaré!... No us podeu figurar les conseqüències que tindran aquests tres o quatre jorns del pervindre en les fosques contingències.

La França, que fins ara ens ha mirat com l'elefant se mira a la formiga, serà per als modestos espanyols la veïna fidel, la tendrà amiga.

Es clar que eixa amistat ens costarà sacrificis d'alguna transcendència; però, que no'ls mereix l'anar de tronc i el tutejar-se amb una gran potència?...

Mercès al seu concurs, lo del Marroc va a quedar solventat en tres setmanes, i tindrem a París mercat pels vins i a Montpeller sortida per les panes.

Amb França, pujarà el quatre per cent; amb França, al món darem el gran camelo; amb França, tornarem de morts a vius...

¿Y si luego resulta que no hay cielo?

C. GUMA

Del socialisme a Catalunya

Perquè el socialisme ha tingut sempre tant poca força a Catalunya? Heus aquí una qüestió digna d'estudi i plena d'interès.

S'ha dit que'l socialisme no ha pogut aconseguir un gran espandiment a la nostra terra perquè els catalans són gent individualista i, per tant, antisocialistes per naturalesa. A nosaltres aquesta explicació no'ns ha convençut mai.

No'ns ha convençut per diverses raons. En primer lloc, la divisió dels pobles en individualistes i comunistes és d'una importància i d'una exactitud molt relatives. El sentit individual i el d'associació se troben tant barrejats en els homes i en els pobles, ofereix la seva vida tantes manifestacions de l'un i de l'altre, que és difícil trobar un criteri segur per a fer la distinció. Segons per quin cantó se mira, un mateix poble apareix com de tendències individualistes o com de tendències comunistes. Així per exemple, en Desmolins, en el seu llibre *En què consisteix la superioritat dels anglosaxons*, troba essencialment aquesta superioritat en l'individualisme. I bé: no veiem també desplegadíssim en els anglosaxons el sentit de l'associació? I aqueixos països llatins que en Desmolins presenta com mancats de la força individual, no són presentats sovint com a fogars de l'individualisme? L'instint de la disciplina, que tant s'ha lloat en els anglosaxons—encara que tant hi hagi que dir sobre'l mateix—és per ventura una virtut individualista? No és una qualitat comunista, associacionista, col·lectivista?

Aquí, a Catalunya, veurem la mateixa contradicció. Tenim fama d'individualistes. A Cas-

tella, al contrari, se la considera comunista. En això trobaven els observadors superficials la raó de que entre'ls catalans fes més prosèlits l'anarquisme i entre'ls castellans en fes més el socialisme. Però, no és Catalunya la terra ibèrica on més desenrotllat està l'esperit d'associació? No és aquí on més societats i corporacions existeixen? Diversos polítics i pensadors espanyols, entre ells l'Azcarate, han senyalat l'intens esperit d'associació que hi ha entre'ls catalans i el considerable nombre de societats de totes menes que han creat. S'adiu gaire això amb el tòpic de l'individualisme, que's fa servir per a explicar, amb aplom pseudo-científic, el poc arrelament del socialisme en la terra catalana?

II

D'altra banda hi ha un gros error en presentar l'anarquisme com un ideal individualista. L'anarquisme podrà dur la llibertat individual fins a l'extrem límit imaginable — lo imaginable va molt més enllà de lo possible; — però en la seva concepció econòmica és comunista, absolutament comunista, més comunista i tot que'l socialisme. Es veritat que hi ha una secta llibertaria que nega tot comunisme i que fins en economia és individualista. Mes aquesta secta, antisocial i salvatge, ha acabat lògicament en la degeneració criminal dels Bonnot, els Callemín, els Garnier i altres bandolers francesos de trista fama. I el darrer Congrés àcrata celebrat a París, prenent per força una actitud dogmàtica, va voler salvar l'anarquisme de la deshonra que llençaven damunt seu les fetes dels individualistes, i va declarar a aquests exclosos de la comunitat llibertaria.

I si l'anarquisme és també comunista, com pot sostenir-se que'ls obrers catalans l'acceptaren temps enrera per avindre's millor amb el seu sentit individualista? Com pot veure's en el comunisme dels marxistes l'obstacle a l'espandiment del socialisme a Catalunya?

III

Fins aquí hem argumentat partint implícitament de la suposició que la massa obrera té la clara noció dels principis doctrinals del socialisme i l'anarquisme.

Però la veritat és que aqueixa clara noció no existeix. Llevat dels elements intel·lectuals del camp obrer — que a la nostra terra són escassíssims — els treballadors d'avui no veuen en l'anarquisme i en el socialisme més que vagues idealitats i, sobre tot, moviments de protesta contra l'opressió burgesa. La distinció doctrinal entre l'individualisme i el comunisme, els fonaments econòmics de les teories revolucionaries, són coses que no han arribat a la massa del proletariat, i molt menys a la del proletariat català. En les teories anarquistes i socialistes — especialment en les últimes — hi ha una tant grossa part d'element científic, que resulten inacessibles, en son aspecte doctrinal, a la comprensió de la generalitat dels obrers. I no sols dels obrers, sinó també dels burgesos.

Dir que la massa proletària catalana ha sentit poca inclinació al socialisme per sostenir aquest en economia els principis comunistes, ens sembla una ben pueril afirmació.

IV

Quines són, doncs, les veres causes del poc increment que ha pres fins avui el socialisme a Catalunya?

No tenim la pretensió d'haver descobert un secret. Però davant les causes fictícies que alguns invoquen, nosaltres veiem les següents, molt més reals:

1.ª La tàctica conservadora que seguiren temps enrera, durant molts anys, els socialistes espanyols, entre ells el mateix Pau Iglesias. Aleshores tot era visitar ministeris i autoritats, predicar pau i prudència, frenar les tendències radicals. Així fou que's designà als socialistes amb el nom d'*adormideras*. Els obrers catalans, per temperament, no s'avenien a aqueixa tàctica, i el seu instint de protesta i de revolta se trobà més ben avingut amb els procediments anarquistes.

2.ª La manca d'una tradició de partit de classe a Catalunya. Aquí, les ideologies socialistes se trobaren sempre barrejades amb el republicanisme. D'aquesta barreja, el ferroxisme ens en mostra encara avui un viu exemple.

3.ª La carencia d'homes de forta valua intel·lectual o popular dins el socialisme català. No han sortit capítostos, i l'host no s'ha format. A Madrid el socialisme té una relativa força. La tindria sense en Pau Iglesias? Es evident que no.

A. R. I V.

UN fandango!

La princesa Luïsa de Saxonia ha escrit una opereta en la qual se fa crítica de les costums palatines.

L'obra s'estrenarà a Roma. I, com si ho vegessim, se donarà un cas curiosíssim:

El cas de que'ls més interessats en que fracassés la comedia seràn els parents de la persona que l'ha escrita.

Després de la visita presidencial, lo que més interessa als espanyols, en els actuals moments, és la despedida dels matadors de braus *Bombita* i *Minuto*.

El *Bomba* es despedeix a Madrid.

El *Minuto*, a Barcelona.

Aprofitem-nos, doncs, els barcelonins. Perque de bombes... qui sab?... Però de *Minutos*... De *minuts* no n'hi queden gaires a Espanya.

L'Azcarate ha anat a Palau. Però don Melquiades no. Pobre don Melquiades!

El mes entrant se col·locarà una làpida a la casa on va néixer Pius X.

De primer volien fer-li alçar un monument. Però ell no permet que li aixequin.

I, per ara, no li faràn aixecar.

Ei! Si les dames catòliques no s'hi empenyen.

Notícies de Belgrado donen compte de que'ls servis s'han apoderat de Struga.

Als Balkans, doncs, encara segueix la bèlica ratxada d'alts i baixos.

Avui els servis tenen la Struga...

Demà tindran la *malustruga*.

Altra vegada.

Els radicals de Barcelona tornaràn a donar un vot de confiança al chefe Lerroix per a que aquest confectioni al seu gust la candidatura de regidors.

Ben fet.

Es lo més *demoeratic!*

El calçat i l'oratoria.

L'insigne Ullé va donar, l'altra nit, als obrers municipals, una conferencia sobre «Política d'espardenya».

Ja podeu pensar que, per a desenrotllar aqueix tema suggestiu, devia dur les espardeñyes ben lligades...

Doncs diuen que, així i tot, va quedar a l'altura d'un sabatot.

D'un telegrama:

«Els radicals de Pontevedra han saludat el pas de don Alexandre Lerroix amb una estrepitosa xiulada».

Lo que dirà el propietari dels Josepets:

—Cria corbs..., que't treuran l'ull del ventre.

Dissabte dia 18 se posarà a la venda el

DICCIONARI
CATALÀ-CASTELLÀ
&
CASTELLÀ-CATALÀ

PER ANTONI ROVIRA I VIRGILI

UN ELEGANT VOLUM, PERFECTAMENT REL·LIGAT
i 900 planes, 2 centímetres de gruix!

Tamany 11'50 centímetres per 18'50

PAPER PRIM I INTRANSPARENT

Lletra claríssima

75.000 véus amb llur respectiva correspondència
i 900 planes, i solament 2 centímetres de gruix!

ÉS L'ÚNIC DICCIONARI DE LA NOSTRA
LLENGUA VERITABLEMENT PORTÀTIL

Preu: 10 ptes. : Sortirà dissabte dia 18 d'Octubre

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C^a